

Arrest

nr. 277 850 van 26 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Gambiaanse nationaliteit te beschikken. U behoort tot de Mandinka-etnie en bent moslim van de Ahmadiyya-strekking. U spreekt zowel Engels als Mandinka en Wolof. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U bent geboren op 11 december 1998 te Tallinding nabij Banjul. In 2002 kwam uw zus F. ter wereld. Uw vader overleed aan hoge bloeddruk in 2006. De gezinswoning werd verkocht door zijn oudere broer, B.. Uw moeder verhuisde met haar twee kinderen naar haar broer, S.T.. In 2012 of 2013 werden u en uw zus daar weggehaald door uw oom B. die jullie inschakelde als huishoudhulp. In die periode kreeg uw moeder een oogziekte waardoor ze haar zicht begon te verliezen.

In 2015 behaalde u uw diploma secundair onderwijs en begon u een opleiding elektronica aan de Gambian Technical Training Institute (GTTI). Dat jaar trachtte u bij de politie van Tallinding aangifte te doen van de omstandigheden waarin u en uw zus moesten leven. Ze weigerden zich te mengen in zogenaamde familiale kwesties. In augustus 2016 brak een gevecht uit tussen u, uw oom B. en zijn zoon A.. U trachtte uzelf te verdedigen met een machete en raakte A. daarbij in zijn middel. U had hem ernstig verwond en rende het huis uit. In het nabijgelegen dorp Sukuta werd u opgevangen door uw vrienden O.L. en I.J.. Intussen verwittigde B. de politie en probeerde hij u te lokaliseren. U ging nog een week naar school alvorens te stoppen uit vrees dat hij u daar zou opwachten. Door zijn verwonding belandde A. uiteindelijk in een rolstoel. Uw oom S. gaf u 80.000 dalasi om het land te verlaten.

Op 21 oktober 2016 ontvluchtte u Gambia. U reisde met een busje tot Banjul en met een auto tot de Senegalese grens. Bij de grenscontrole toonde u uw studentenkaart aan de Gambiaanse politie. Vanuit Senegal nam u meerdere bussen via Mali en Burkina Faso tot Niger. In Agadez betaalde u 35.000 dalasi aan een smokkelaar voor uw doortocht in een pick-up wagen naar Libië. In het Libische Sa'abe wachtte u zeven maanden om de Middellandse Zee te kunnen oversteken. U bereikte Italië op 17 juni 2017 en verzocht er internationale bescherming op 11 oktober 2017. Op een oudejaarsavondfeestje in Rome ontmoette u onverwachts uw neven B. en Os., de zonen van B.. Ze vielen u aan en er brak een gevecht uit. Op 24 juni 2019 werd uw asielaanvraag door de Italiaanse asielinstanties afgewezen. U leefde nog ongeveer zeven maanden op straat alvorens met de trein via Frankrijk en Duitsland naar België te reizen. Op 12 februari 2020 verzocht u de Belgische staat om internationale bescherming. Intussen werd u door uw vriend I.J. ingelicht over de dood van uw zus. Zij was op 8 februari 2020 in Gambia overleden aan een maagziekte. Zowel uw moeder als uw oom S. hadden hierover nooit iets verteld.

U legt geen documenten neer om uw verzoek te staven.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk kon maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

*Wanneer u werd bevraagd over de **problemen die u in Gambia ondervond omwille van uw religie**, wees u naar mensen die u niet leuk zouden vinden, die agressief zouden reageren en zouden weigeren aan u te verkopen. Zelf raakte u eenmaal slaags met een persoon die vernam dat u een Ahmadiyya-moslim bent. Niettegenstaande u zich omwille van uw religie geïsoleerd voelde, hebt u weinig persoonlijke problemen gekend die hiermee verbonden zijn, hetgeen u toewees aan uw jonge leeftijd. Toch had de geloofsbetuiging van uw oom S. evenmin een verregaande negatieve impact op zijn leven in Gambia. U sprak over een incident met een lastige autobestuurder en over "problemen met de Islamic Council", die u niet verder kon toelichten (notities persoonlijk onderhoud dd. 13 januari 2022 (verder 'notities'), p. 11, 16, 23). De nadelige behandeling die u ondervond als Ahmadiyya-moslim is moreel verwerpelijk en afkeurenswaardig, maar op zich **onvoldoende gepersonaliseerd en zwaarwichtig** om te worden gekwalificeerd als een systematische en persoonsgerichte vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Om tot toekenning van internationale bescherming te leiden, moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor uw leven in uw herkomstland ondraaglijk wordt. Uit uw verklaringen blijkt dat uw medeburgers u soms vijandig bejegenden omwille van uw geloof. Deze problemen waren echter niet dermate acuut dat er gesproken kan worden van ondraaglijke levensomstandigheden. Zo had u toegang tot basisvoorzieningen zoals onderwijs, onderdak en voedsel. U kon studeren aan het hoger onderwijs en rekenen op de mentale steun van uw geloofsgenoten, waaronder uw moeder, zus en oom S. Touray. De door u beschreven gevallen van discriminatie kunnen aldus niet beschouwd worden als vervolging of als ernstige schade.*

In verband met het **persoonlijk conflict met uw oom B.** wordt vooreerst opgemerkt dat er bepaalde vraagtekens rijzen bij de door u geschetste levensomstandigheden. **Zo is het geenszins duidelijk waarom uw oom het zodanig gemunt had op u en uw zus.** Voor het overlijden van uw vader in 2006 was hij immers nooit aanwezig geweest in uw leven. Ook in de zes of zeven jaren na zijn dood was uw oom S. Touray degene die u onderdak bood, uw scholing en kledij betaalde en u mee opvoedde. Er kan dus moeilijk ingezien worden wat uw oom B. precies motiveerde om u en uw zus plots op te zoeken en in zijn woning onder te brengen. Wanneer u daarover werd bevraagd, stelde u dat B. gratis huishoudelijke hulpjes zocht en de kinderen van zijn broer wou doen afzien (notities, p. 12). U kon echter niet toelichten waarom hij uw vader zo hard haatte dat hij, zelfs jaren na zijn dood, zijn jonge kinderen zou viseren. Evenmin kon u iets vertellen over hun onderlinge relatie of de bron van het conflict (notities, p. 17). Er werden tevens een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld in uw beschrijving van uw gemeenschappelijk leven met uw oom. U sprak over een situatie waarin u werd geslagen, soms buiten moest slapen, er niet werd betaald voor uw kledij of scholing, en u enkel eten kreeg op basis van uw volbrachte huishoudelijke taken. Toch kon u in deze omstandigheden nog naar **school** gaan, tijdig uw diploma secundair onderwijs behalen en u inschrijven voor verdere studies (notities, p. 5). Opmerkelijk genoeg vertelde u hierover: "ik mocht naar school gaan van hem omdat hij geen keuze had. Als hij het niet zou toestaan, zou ik toch nog gaan" (notities, p. 18). De door u geschetste situatie van dwang en hulpeloosheid wordt verder gerelativeerd door de vaststelling dat u steeds hebt kunnen vasthouden aan uw **geloofsovertuiging**. Volgens uw verklaringen bij DVZ was religie immers een belangrijke motivatie voor uw oom B., een soennitische moslim, om u weg te halen bij uw oom S., een Ahmadiyya moslim. Hij deed er vervolgens "alles" aan om u te overtuigen van de verwerpelijkheid van de Ahmadiyya religie (vragenlijst CGVS dd. 16 maart 2021, punt 3, vraag 5). In scherp contrast met uw kwetsbaarheid en zijn agressiviteit, hebt u uw geloof niet verworpen: "hij probeerde me te overtuigen, maar het lukte niet" (notities, p. 18). Nochtans had u uw geloofsovertuiging nooit omschreven als onlosmakelijk verbonden met uw identiteit, maar eerder als iets dat deel uitmaakte van uw kindertijd: "we volgden die religie omdat we jong waren" (notities, p. 11). Uw vermogen om zelfstandige keuzes te maken had eveneens betrekking op uw **sociaal en familiaal netwerk**. Zo kon u afspreken met vrienden om te voetballen of uit te gaan (notities, p. 20). Zowel u als uw zus gingen bovendien regelmatig op bezoek bij uw moeder en oom S. (notities, p. 23). **De vaststelling dat u over voldoende vrijheid beschikte om – zelfs tegen de wil van uw oom in – zelfstandige keuzes te maken inzake onderwijs, religie en sociale contacten, valt niet te verzoenen met de door u geschetste precaire leefsituatie van hulpeloosheid en dwang.**

Deze discrepanties doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beschreven woonsituatie, en dus ook aan de aanleiding van het conflict waarbij u uw neef A. ernstig verwondde. **De ernst en aannemelijkheid van uw vervolgingsvrees wordt verder ondergraven door het vervolg van voornoemde conflict.** Zo was u genoodzaakt Gambia te verlaten omdat uw oom en neven u "overall" bleven zoeken (notities, p. 11). Toch zochten ze niet bij **O.D. in Sukuta**, terwijl hij een schoolvriend was die uw oom B. goed kende (notities, p. 22). U stelde dat hij niet verwacht had dat u "zo ver" zou gaan (notities, p. 19). Uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt nochtans dat de afstand tussen Sukuta en Tallinding nog geen zeven kilometer bedraagt. Ook over de periode waarin u zichzelf verschuilde bij O.D. legde u geen eenduidige verklaringen af. Waar u bij DVZ nog sprak over zes maanden (vragenlijst CGVS dd. 16 maart 2021, punt 3, vraag 5), stelde u bij het CGVS meermaals er slechts twee maanden te hebben verbleven (notities, p. 5, 14, 20). De zoektocht van uw oom B. bracht hem alleszins niet naar de woonst van uw jeugdvriend O.L., in de twee (of zes) maanden dat u er woonde. Hij kwam eveneens niet naar uw **school**, in de week dat u er nog lessen bijwoonde. De politie van Tallinding vond het evenmin noodzakelijk u daar te zoeken, of zelfs maar de directie te contacteren (notities, p. 14). De vaststelling dat u nog een week naar school ging en dat de familie noch de politie u daar opzochten, is enorm bevreemdend en ondermijnt verder de ernst van de door u ingeroepen vervolgingsvrees. Ondanks uw bewering dat B. meteen aangifte had gedaan bij de politie en u reeds twee maanden gezocht werd (notities, p. 20), kon u probleemloos met uw eigen **identiteitsdocumenten** het land verlaten. U toonde uw studentenkaart aan de politie bij de controlepost van Banjul en bij de Senegalese grens. Hiermee geconfronteerd, relativeerde u zelf de ernst en reikwijdte van uw asielmotief: "het probleem is geen groot probleem. [...] De informatie was daar niet geraakt. [...] Waar ze denken dat ik ben, is het territorium waarin ze zullen zoeken" (notities, p. 21). Het is opmerkelijk dat uw oom en de politie hun zoekgebied beperken tot een straal van vijf kilometer, terwijl uw neven B. en Os. u helemaal tot Europa hebben gevolgd. U werd door hen aangevallen in Italië en vreest dat ze zullen achterhalen dat u zich in België bevindt (notities, p. 22). Uw huidige woonplaats blijkt nochtans duidelijk uit uw **Facebookpagina**, openbaar weergegeven en opgesteld in uw eigen naam (notities, p. 24). Uw neven zouden meteen kunnen achterhalen dat u in België woont. Meer zelfs, uw online woonplaats, Genk, bevindt zich op slechts elf kilometer van uw werkelijke woonplaats, het opvangcentrum in

Lanaken. Eenzelfde bemerking wordt gemaakt in verband met uw verklaring dat u sinds uw vlucht geen bedreigingen ontving aangezien u uw simkaart weggooide (notities, p. 21). Uw oom of neven zouden u snel op het internet kunnen vinden en u via die weg bedreigen. Wanneer u daarmee geconfronteerd werd, stelde u simpelweg Facebook niet veel te gebruiken (notities, p. 25).

Er moet worden besloten dat u uw gemeenschappelijk leven met uw oom B. en de omstandigheden waarin u Gambia ontvluchtte niet kon staven met coherente en doorleefde verklaringen. Rekening houdend met de ongeloofwaardige redenen waarom u uw herkomstland verliet, kan evenmin geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen **vervolgingsvrees**. In dit verband wees u naar de Gambiaanse politie en een (levens)lange gevangenisstraf die u boven het hoofd zou hangen (notities, p. 14). U vreest dat uw oom B. de politie ervan zou kunnen overtuigen dat u de opzet had om zijn zoon te vermoorden. Ze zouden niet geloven dat u zich probeerde te verdedigen. Gevraagd waarom u zo zeker bent dat de politie zijn versie van de feiten zou aannemen, stelde u dat B. een volwassen man is en de agenten steeds de volwassenen geloven. Erop gewezen dat u intussen ook een volwassen man bent, gaf u toe dat ze misschien toch niet zijn kant zouden kiezen, maar dat u de gevolgen moet dragen voor wat u uw neef A. hebt aangedaan (notities, p. 23). In dit kader dient verwezen te worden naar artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie. Hierin wordt gestipuleerd dat de bepalingen van het verdrag niet van toepassing zijn op een persoon die een ernstig niet politiek-misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht. De asielprocedure mag aldus niet misbruikt worden door personen die een gerechtelijke veroordeling voor dergelijk misdrijf trachten te ontlopen. **De ernst en aannemelijkheid van het door u ingeroepen interpersoonlijk conflict kunnen dus niet overtuigen. U bleek evenmin in staat om de gegrondheid van uw terugkeervrees aan te tonen.** Een zogenaamde gegronde vrees is immers een voorwaarde voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. De vrees moet niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging, en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Zoals hierboven uiteengezet, worden de drie voorwaarden niet vervuld.

Er wordt besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legde geen documenten neer die deze vaststellingen zouden kunnen ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van "schending van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM »), artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"1. Ten aanzien van het vluchtelingenstatuut

Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoeker ernstige bedreigingen ondergaan in zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar zijn land van herkomst vanwege zijn lidmaatschap tot de gemeenschap Ahmadiyya-Moslim.

Verzoeker heeft inderdaad problemen ontmoet in Gambia wegens zijn religie. Hij werd beledigd, geslagen en gediscrimineerd wegens zijn godsdienst. Soms moest hij zijn godsdienst verbergen uit vrees aangevallen te worden.

De vervolgingen en vrees voor vervolging zijn dus gebonden aan het Verdrag van Genève.

Artikel 48/3, §4, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Volgens objectieve bronnen, kunnen wij opmerken in Gambia dat er spanningen zijn tussen Soennitische Moslim (de meerderheid) en Ahmadiyya Moslim : [...]

Gezien de context in Gambia, zijn de verklaringen van verzoeker niet enkel coherent maar ook plausibel. Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn politieke overtuigingen in de brede zin en van zijn godsdienst.

Verwerende partij heeft haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze uitgevoerd.

In de tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is (zie punt b)).

Voor het overige, heeft de verzoeker verschillende documenten ingediend die zijn relaas bewijzen. Wij menen, op basis van de verklaringen van verzoekster, ten eerste dat ze een oprechte inspanning heeft geleverd om haar asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat ze het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

2. Ten aanzien van de subsidiaire bescherming

In het kader van de Belgische wetgeving tot omzetting van de internationale en Europese verplichtingen op het gebied van internationale bescherming (vluchtelingenverdrag en kwalificatierichtlijn) vreest de verzoeker **ernstige schade** in geval van terugkeer naar Gambia. Bijgevolg verzoekt hij om erkenning van de **subsidiaire beschermingsstatus**.

Verzoeker is van mening dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de elementen die verband houden met de situatie in het land van herkomst. De individuele situatie van verzoeker is bij de beoordeling van het verzoek om bescherming verwaarloosd en onderschat.

Dit aspect zal nader worden geanalyseerd in het tweede pleidooi, dat zich richt op de formele motivering van administratieve handelingen.

Verzoeker voerde de subsidiaire bescherming en verzoeken zij om toekenning daarvan door de Raad. Vanuit het oogpunt van de Kwalificatierichtlijn en de omzetting ervan in Belgisch recht in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vreest verzoeker immers terecht dat hij in zijn land van herkomst ernstige schade zal lijden in de vorm van onmenselijke en vernederende behandeling, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b).

Inderdaad, verzoeker vindt het onmogelijk om in Gambia een **menswaardig leven** te leiden, een belangrijk moreel begrip dat in de preambule van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 1948 wordt gedefinieerd als de **grondslag van vrijheid, rechtvaardigheid en vrede in de wereld**. Deze menselijke waardigheid geeft ook aanleiding tot het geheel van internationale en gewestelijke wetgeving voor de bescherming van de mensenrechten, die bindend en rechtstreeks toepasselijk is volgens de Belgische wetgeving.

[theoretische toelichting inzake artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest van de EU, het voordeel van de twijfel, artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet]."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van "schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 48/6, §5 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 17 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoeker omdat ze geen geloof hecht aan zijn verklaringen.

Verzoeker meent dat de grieven van verwerende partij die uitgelegd zijn om de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status te weigeren, zijn onvoldoende en niet draagkrachtig.

Verzoeker zal hieronder aantonen dat de motivering van verwerende partij over deze drie punten niet draagkrachtig is.

Verzoekende partij is van mening dat de protection officer geen grondig onderzoek van de feiten heeft verricht, de voor een beslissing noodzakelijke informatie heeft verzameld en alle elementen van het dossier in aanmerking heeft genomen.

Artikel 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat : [...]

Ter herinnering, de Raad van State heeft dat al beslist, [...]

a) Wat betreft de problemen van verzoeker omwille van zijn religie

Ten eerste, zou verzoeker wensen te insisteren op het feit dat zoals hierboven vermeld, werd hij slachtoffer geweest van discriminerende opmerkingen en houdingen wegens zijn lidmaatschap van de Ahmadiyya-gemeenschap. Hoewel hij dit in het openbaar probeerde te verbergen, kreeg hij toch beledigingen, kwetsende opmerkingen enz.

Ook zijn oom werd gediscrimineerd wegens zijn lidmaatschap van de Ahmadiyyagemeenschap.

Hij is overigens nog steeds gediscrimineerd volgens verzoeker.

Het blijkt belangrijk ook te benadrukken dat verwerende partij geen objectieve bronnen heeft geproduceerd ter staving haar beslissing om aan te tonen dat Ahmadiyya-gemeenschap niet gediscrimineerd wordt terwijl dit een belangrijk deel is van het verhaal van de verzoeker.

b) Wat betreft de problemen tussen verzoeker en zijn oom B.

Ten eerste, wenst verzoeker eraan te herinneren dat de kern van de conflict met zijn oom in de eerste plaats religieus is. B. was niet akkoord met het religieus keuze van verzoeker. Hij beschouwd mensen van Ahmadiyya-gemeenschap als niet-moslims. Dit is trouwens een van de redenen waarvoor verzoeker bij hem moest komen wonen. Hij wilde hem weer op het juiste spoor zetten.

Ten tweede, legt verzoeker uit dat de voornaamste reden waarom hij bij zijn oom B. is gaan wonen, van culturele aard is. In Afrika krijgt, wanneer de vader van een jong kind sterft, de oom van vaderskant de voogdij over het kind. Dat is om deze reden dat B. verzoeker heeft gehost, gevoed en opgevoed, ondanks het religieuze conflict die hen tegenwerkten

Ten slotte, en betreffende het lek van verzoeker na de aanval met zijn neef A., blijft hij bij wat hij in zijn persoonlijk onderhoud gezegd heeft.

c) Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker

Verzoeker bevestigt de verklaringen afgelegd gedurende zijn onderhoud bij het CGVS, namelijk dat hij ongeveer twee maanden bij O.D. heeft verbleven voor zijn vlucht van Gambia.

In dit verband lijkt het bovendien absoluut noodzakelijk om rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze hoorzittingen in de DVZ plaatsvinden.

Inderdaad, de gehooromstandigheden zijn heel vaak moeilijk (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en de kandidaten worden onder druk gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten.

Bovendien hebben asielzoekers vaak nog nooit een advocaat ontmoet, en ze zien niet de noodzaak in om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om waakzaam te zijn voor wat er in deze vragenlijst is geschreven, en om alle relevante aspecten van hun aanvraag beknopt te presenteren. Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst opnieuw kunnen lezen, of zonder dat de tolk ze terugleest.

Verder, melden veel asielzoekers pas later, met name tijdens hun hoorzitting in het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder ze zelfs maar te lezen (voorbeeld van benamingen om in aanmerking te komen voor rechtsbijstand). Voorts, worden zij niet bijgestaan door een raadsman tijdens hun hoorzitting in de DVZ, zodat het onmogelijk is om de manier waarop de hoorzitting werd gehouden te controleren.

Gezien het belang en het gewicht dat deze vragenlijsten kunnen hebben in de asielprocedure van een kandidaat, blijven wij ons afvragen of de SALDUZ-jurisprudentie van het EHRM, toegepast in correctionele zaken en het opleggen van de aanwezigheid van een advocaat bij elke hoorzitting, moet worden toegepast op hoorzittingen in de "DVZ", zodra deze verklaringen in de rest van de procedure tegen de kandidaat-vluchteling zijn.

Het lijkt ons dat zodra de bijstand van een advocaat in asielzaken is voorzien, verklaringen die in de DVZ worden afgelegd, zonder de aanwezigheid van een advocaat, zonder de mogelijkheid van controle en zonder de mogelijkheid van voorafgaand contact, niet op geldige wijze kunnen worden tegengeworpen aan de kandidaat-vluchteling, op straffe van schending van artikel 6 van het EVRM en van het recht op een eerlijk proces.

Maar ook al zou dit beginsel in deze zaak niet kunnen worden toegepast, dan nog zouden de asielinstanties bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten en zouden ze niet systematisch moeten kunnen argumenteren op basis van het ene of het andere verzuim.

Ten slotte, houdt verzoeker dat de Gambiaanse autoriteiten nog op zoek naar hem zijn en dat zijn leven in gevaar is in geval van terugkeer naar Gambia hoewel hij erin slaagde zijn land te ontvluchten ondanks een identiteitscontrole aan de grens. Hij volhardt dat hij zijn identiteitskaart alleen in Senegal heeft laten zien en niet in Gambia.

*d) Wat betreft het voordeel van de twijfel
[theoretische toelichting inzake het voordeel van de twijfel]”.*

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU – dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM – worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

De Raad merkt op dat verzoeker geen enkel document ter staving van zijn asielrelaas bijbrengt, noch op het CGVS, noch in het kader van onderhavige beroepsprocedure. Verzoeker brengt evenmin een begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit en herkomst en evenmin aangaande zijn voorgehouden reisweg naar België.

Dit houdt een negatieve indicatie voor wat betreft verzoekers algehele geloofwaardigheid in.

5. Verzoeker herneemt in het verzoekschrift dat hij in geval van terugkeer naar Gambia problemen zal kennen omwille van zijn lidmaatschap van de Ahmadiyya-gemeenschap en omwille van zijn conflict met zijn oom B..

Blijkens de bestreden beslissing heeft verweerder vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk kon maken dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De Raad sluit zich na kennisneming van de elementen in het dossier aan bij de vaststellingen van verweerder. Dienvolgens blijkt:

- de problemen die verzoeker in Gambia ondervond omwille van zijn religie zijn op zich onvoldoende gepersonaliseerd en zwaarwichtig om te worden gekwalificeerd als een systematische en persoonsgerichte vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming;
- inzake het persoonlijk conflict met verzoekers oom B. is niet duidelijk waarom verzoekers oom het zodanig op verzoeker en zijn zus gemunt had;
- verzoeker beschikte over voldoende vrijheid om – zelfs tegen de wil van zijn oom in – zelfstandige keuzes te maken inzake onderwijs, religie en sociale contacten, wat niet valt te verzoenen met de door hem geschetste precare leefsituatie van hulpeloosheid en dwang;
- verzoeker maakt de door hem beschreven woonsituatie niet aannemelijk en bijgevolg evenmin de aanleiding van het conflict waarbij hij zijn neef A. ernstig verwondde;

- verzoeker legt ongeloofwaardige verklaringen af over het vervolg van het conflict, met name over zijn schuilplaats op minder dan 7 km van Tallinding, over de duur van de periode waarin hij zichzelf verschuilde bij O.D., over het feit dat hij nog een week naar school ging en men hem daar niet zocht, over het feit dat hij het land probleemloos met zijn eigen identiteitsdocumenten (studentenkaart op zijn naam) kon verlaten en over het feit dat verzoekers neven hem helemaal tot in Europa hebben gevolgd;
- voor zover verzoeker vreest dat zijn neven zullen achterhalen dat verzoeker zich in België bevindt, kan niet worden ingezien dat verzoekers huidige woonplaats op zijn openbare Facebookpagina staat;
- verzoeker kan niet aannemelijk toelichten waarom de politie de versie van de feiten door zijn oom B. boven die van verzoeker zou geloven.

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het verduidelijken van eerder afgelegde en beoordeelde verklaringen inzake zijn problemen omwille van zijn religie en zijn problemen met zijn oom B., het bevestigen van één van twee uiteenlopende versies van zijn verklaringen over zijn periode van onderduiken bij O.D., het hekelen van de gehooromstandigheden bij de DVZ, het verwijzen naar algemene landeninformatie, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoeker slaagt er, mede gelet op wat volgt, aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

6. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij werd gediscrimineerd omwille van zijn lidmaatschap van de Ahmadiyya-gemeenschap en verwijst naar algemene landeninformatie hieromtrent.

Verzoeker gaat echter voorbij aan de terechte en pertinente motiveringen in de bestreden beslissing op grond waarvan werd geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde problemen in Gambia omwille van zijn religie onvoldoende gepersonaliseerd en zwaarwichtig zijn om een nood aan internationale bescherming te rechtvaardigen.

De door verzoeker bijgebrachte informatie vermag aan deze vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

7. Verzoeker volhardt in zijn problemen met zijn oom en stelt dat verzoeker bij zijn oom diende te wonen omwille van religieuze en culturele redenen. Verzoeker kan hiermee echter geen afbreuk doen aan de omstandig gemotiveerde vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker de door hem beschreven woonsituatie bij zijn oom, een kernelement in zijn asielrelaas, niet aannemelijk heeft gemaakt.

8. In het verzoekschrift wordt gevraagd om rekening te houden met de voorwaarden waaronder de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvinden. Verzoeker wijst op de gehooromstandigheden, het feit dat de kandidaten onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten, dat de asielzoekers nog nooit een advocaat ontmoet hebben en dat ze soms verplicht worden om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst opnieuw kunnen lezen of zonder dat de tolk het terugleest. Volgens het verzoekschrift melden veel asielzoekers pas later, met name tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Verzoeker klaagt aan dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een advocaat, zodat het onmogelijk is om de manier waarop het interview werd gehouden te controleren. Gezien het belang en het gewicht dat deze vragenlijsten kunnen hebben in de asielprocedure van een kandidaat, vraagt verzoeker zich af of de Saldus-jurisprudentie van het EHRM, moet worden toegepast.

Volgens hem kunnen de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet op geldige wijze worden tegengeworpen aan verzoeker, op straffe van schending van artikel 6 van het EVRM en van het recht op een eerlijk proces.

Vooreerst wordt opgemerkt dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. Bovendien werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Engels en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat veel asielzoekers pas later, met name tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, dient te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat zijn interview bij de DVZ goed en correct verlopen was (*"U hebt reeds een interview gehad bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar ze u vroegen naar de redenen waarom u uw land hebt verlaten. Is alles daar goed verlopen?"*, *"Ja, natuurlijk ging het goed."*, *"Hebt u daar alle redenen voor uw vlucht in het kort kunnen aangeven?"*, *"Ja."*, *"Was alles correct op uw interview op DVZ of wenst u bepaalde correcties te maken?"*, *"Ja, voor mij ging alles goed."*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Daarnaast wordt benadrukt dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Hoe dan ook toont verzoeker niet *in concreto* aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer gezien hij het verslag, nadat het hem werd voorgelezen in het Engels, heeft ondertekend voor goedkeuring, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen.

Verder wordt erop gewezen, enerzijds, dat de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal geen rechtsprekende organen zijn, maar deel uitmaken van het bestuur die de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen en, anderzijds, dat het arrest inzake *Salduz* een strafprocedure betreft. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat het recht op bijstand van een advocaat zoals gesteld in de zaak *Salduz mutatis mutandis* geldt in zijn zaak vermits verzoeker geen *"verdachte"* is bij het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming en hij ook niet werd *"ondervraagd"* door de *"politie"* doch enkel door de asielinstanties werd gehoord teneinde zijn verzoek toe te lichten.

Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling valt. De omstandigheid dat het asielrecht thans binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht valt en dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van kracht is geworden, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM. De rechten van verdediging zijn van toepassing op jurisdictionele procedures en, in administratiefrechtelijke zaken, op tuchtprocedures (RvS 13 december 2011, nr. 216.638).

Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er met zijn algemene opmerkingen aangaande de interviews bij de DVZ niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen voor de DVZ en zijn verklaringen voor het CGVS (inzake de periode dat hij onderdook bij O.S. in Sukuta) te verschonen.

9. Er dient opgemerkt dat het feit dat verzoeker niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Bovendien is het niet ernstig van verzoeker om verweerder te verwijten dat de kans niet werd geboden om de tegenstrijdigheden te verhelderen doch vervolgens over deze tegenstrijdigheden zelf niet de minste verdere duiding te geven, hoewel hij hiertoe de kans heeft middels onderhavig verzoekschrift.

10. Verzoeker stelt in het verzoekschrift te volharden dat hij zijn identiteitskaart alleen in Senegal heeft laten zien en niet in Gambia.

Nochtans vindt dit geen grondslag in het administratief dossier. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij verklaarde dat hij geen identiteitskaart bezat en bij de controle aan de grens tussen Gambia en Senegal zijn studentenkaart vertoonde (*"Wat moest u tonen aan die controleposten?"*, *"Ik had mijn studentenkaart, ik had geen nationale ID-kaart. Dat toonde ik hen"*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21).

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS